

Felfedezzük a Teréz-utcát...

(A Délmagyarország munkatársától) Ha nem láttuk volna saját szemünkkel, akkor talán nem is hinnék el, hogy Szegednek vannak ismeretlen részei, ennek a hatalmas kiterjedésű álmos városnak vannak egzotikumai is. Felfedezzük Szegedet. Nem a belvárosi részek keltették fel figyelmünket, nem is a külső periferiák, hanem a Kossuth Lajos-szárút és a Bigó-utca között elterülő városrész, illetve ennek a résznek egyik tömbje.

Valahogyan úgy történt a dolog, hogy elvetődöttünk a dohánygyár környékére a forró, tikkasztó kánikulában. (Akkor még nem örvendeztetett meg bennünket az égi zuhany.) A dohánygyárnál befordultunk a Teréz-utca. Nagy merészség kellett ehhez, hiszen az elég egyenesnek mondható utcát nem láttuk végig; valóságos porfelhőbe burkolódzott, mintha meg akarna védeni érdekeltségét, titkát a betolakodókkal szemben. Menni kellett és mi mentünk a rosszul követett utcán. A nap éppen delect és lángot lövelt. A porfelhőt, a mellettünk zammogó muraközi fogat okozta a kocsis, nagybajuszú, kérgekezdő magyar, agyarái között az elmaradhatatlan pipával egykedvűen eregette a füstöt. Őt nem zavarta a porfelhő; a lovak a kocsi alá verték a földi áldást, amely a stráfkocsi alól azután gomolygásban tört elő... és úgy nyeltük, mint fuldokló a vizet.

Egészen falusi kép tárul elénk a Teréz-utca. Az aprójóságok vidáman esipegetik a már-már elsárgult füveket, a ludak és a kacskák víz híján az út porában fürdenek... De vannak, léteznek, gágognak és sápoznak. Az egyik liba, fiatal, új kiltésű eltörött szárnyát igitékszik visszatenni helyére, alig pelyhedzik még toll rajta. Kiszáradt száncát szinte megnevésíti a gondolat: *milyen kitűnő rizsesaprólék lenne belőle...* Olyan egykedvűen legelesznek, mintha tudnák, hogy védelem alatt állnak... Az egyik házból elnyújtott bógés adja tudunkra, hogy téhen is van a környéken. Itt nincs is tejmizéria. A tracsoló aszszonyok csoportjához fordulunk és szinte büszkén mondják, hogy ezen a fertályon mindig volt, van és lesz tej. A tej ára iránt nem tartottuk illendőnek érdeklődni...

Nagy a gyanúnk, hogy azért nincsen ezen a környéken tejmizéria, mert szinte minden ház előtt békésen legelesző kecskéket látunk...

— Nagyon jó és tápláló kérem a kecsketej — mondja egy tehetősnek látszó menyecske — és tartása nem kerül sokba. Tessék megnézni őket... reggel kihajtjuk őket az utcára és estig nem törődünk vele és már megvan a friss tej. Minden csak szokás dolga...

A kecskéket még az sem zavarja, hogy pajkos gyermekek hancuroznak körülöttük, sőt meg is dobálják olykor egy-egy görönggyel. Annál inkább tetszik a játék a kis gidának, amely nagyokat ugrik, éppen úgy, mintha felnőttné lenne...

As egyik ház előtt hatalmas stráfkocsi áldogál és várja, hogy megtöltsék dinnyével. Szorgalmas munkásoknak mérlik és hordják ki a ko-

esira az izes, zamatos turkókat. Olyan gusztyusosan domborodnak a síma kocsin a türkesztánok, hogy étvágyat kaptunk rájuk. De nem eladók már mind elkelték, majd a kereskedőtől jőpéért megvásárolhatjuk, ha csak nem vidékre szállítják, mert a szegedi dinnye igen híres ám...

Még van valami, ami híres ezen a környéken; a téglagyár, amely hatalmas területen fekszik. Sok embernek ad kenyeret és boldogan állapítjuk meg, hogy most is vastag füstöt ereget kéményéből. Különösen leköti figyelmünket a hatalmas téglágetőkemence. Mindezt csak akkor látni, ha történetesen nem jön ki köcsi a kapuján, mert ekkor bizony mindent porfelhő takar... Por és por mindenütt. Mindig vissza kell térni erre és nem lehet szó nélkül elmenni amellett, hogy van Szegednek egy része, nem is oly messze a város szívéből, ahol szorgalmas emberek és játszó, vakációzó gyermekek naponta lélekeznek be az ártalmas port. Ezen a bajon sürgősen segíteni kell. Elsősorban ki kell kövezni az utcát, ha pedig erre nem telik a városnak, akkor a tikkasztó kánikulai napokban elsősorban ide dirigálja a löcsölökocsi, mert itt sokkal nagyobb szükség van az embernek egy kis enyhülésre, mint az aszfaltos járda gyaloglójának. Itt nincsenek fürdőszobák; itt nem lehet enyhülésért a zuhany alá szaladni. Itt csak a porban lehet fürödni.

Ezeknek az embereknek nincsen alkalmuk és nincsen idejük megmártózni a Tiszában, pedig bent van a városban, hiszen a vilamos szilngelése is idehallatszik.

A esütörtök éjszakai és a pénteki eső után bizonyára fellelékeztek a Teréz-utcai lakók, akik rettegve gondolhatnak arra, hogy elvonulnak a felhők és a napsugár ismét apró atomokra bontja a porhanyos-sá vált földet, de lehet, hogy nem is törődnek vele, hiszen nagyon megszokhatták már...

(—)

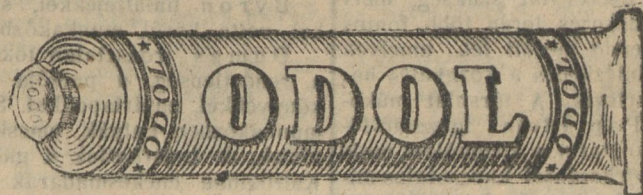
Károlyi Mihály már megint árulja a hazát

Londoni hír szerint a délkelet-európai államokból származó szökevények konferenciára ültek össze az angol fővárosban. A cseh emigránskormányt ezen a konferencián Fejlerabend földművelésügyi miniszter képviselte, a magyar szökevények részéről gróf Károlyi Mihály jelent meg, akiről már hosszú évek óta nem hallottunk semmit, a lengyel álkormányt Mikolajcik, Sikorsky miniszterelnök helyettese, a jugoszláv álkormányt Gavrilovic Milan, a volt moszkvai követ, a jelenlegi igazságügyek vezetője, reprezentálta. Jelen voltak még Görögország, Románia és Bulgária szökevényeinek képviselői is. Hogy mit tárgyaltak ezen a konferencián, az nem fontos, csupán csak érdekes, hogy Károlyi Mihály megint egy olyan társaságban szerepel, amelynek mindenegybe tagja Magyarország régi ellensége. A szökevények Délkelet-európa rekonstrukciós tervével foglalkoztak többek között, amelyhez persze nem átalják Anglia, Amerika, sőt a Szovjetunió segítségét is igénybevenni.

Milyen bájosan

Az egészséges vidám gyermekek különösen, hisz lisa lehelletük üdeségét érezzük. A száj és a fogak ápolása éppen olyan fontos, mint a bőr. Szoktassuk tehát a gyermekeket már kora ifjúságtól kezdve rendszeres fogápoláshoz — mégpedig ODOL fogpéppel.

MAGYARORSZAGI ODOLMŰVEK R. T. BUDAPEST

Balogh Imre őrnagy hősi halála

Gyászlap hozza hírül, hogy Balogh Imre honvédőrnagy kötelességének teljesítése közben augusztus 2-án 41 éves korában hősi halált halt s augusztus 5-én helyezték a berettyóújfalui református temetőben levő családi sírboltba örök nyugalomra.

Ezekből az emlékek legfeljebb régi pályatársai tudják meg, hogy kiről van szó, de majd közelebb hozzuk a kiváló magyar katona személyét s akkor kitűnik, hogy jóformán egész Szeged ismerte. Határozottan hozzátartozott a város színteljéhez a szép magasalaku katona, aki az első pillanatra feltűnt magyaros körszakállával. Ritkaság volt ez a borotvált alal, tulnyomólag borotvált bajszok idején, de Balogh Imrét el se lehetett volna képzelni szakáll nélkül, annyira egyéni karaktert mutatott vele.

Az igaz, hogy öregebbnek is látszott, mint amilyen volt, szinte meglepetéssel látjuk most magunk is, hogy csak 41 évet élt.

Ha csak vissza nem tartotta komolyabb elfoglaltság, a korszón minden alkonyatkor meg lehetett találni, ott végezte napi sétáját az utasoknál töltött szolgálata után. Mindenki megnézte, lassankint jó ismerőse lett a városnak festői alakja, amely finom középkori fametszetekre emlékeztetett. Mintha zsoldos katona tért volna haza valamelyik háborúból, hogy kipihenje magát, aztán szolgálatait újból felajánlja másik nagy ügynek.

Rendkívül művelt ember volt, akarki nem is tudott vele tudásban lépést tartani. A tartózkodó komolysága is csak látszat, mert Balogh Imre tele volt életkedvvel, szerette a jó, tehát kisebbségi társaságot, a fehér asztalt s szelleme, lelki derije eláradt olyankor a vele együttlevőkre is. Nagyok és általánosok voltak az ismeretei is. Szabadsága idejét a régebbi években nagy utazásokra fordította, bejárta Indiát és Afrikát egyszerű utasként, aki a megszokott keretből kikivánczolt s szívesen keresi az egzotikumot.

Legényember volt, de önálló háztartást vezetett, — egy alkalommal pedig vőlegény is lett. Valamelyik nagy utazása alkalmával egymásba szerettek egy indus nővel, aki Cambridgeben végezte az egyetemet. A színtén nagyműveltségű nővel azután is sokat levelezett, a nagykaratú hindu leány megtanult Balogh kedvéért magyarul s így írta neki leveleit. A házasságból mégse lett semmi s ennek okát így magyarázta meg Balogh egy bizalmas ismerősének.

— Magyarországon senki sem térhet el büntetlenül a szabólótól, az én szakállamat is úgy megbámulják mintha pénzért mutogatnám magam. Hát még egy hindu feleség, milyen feltűnést keltene! Fekete! — mondanák rá. Aztán jönnének a variációk, míg végül kisütne, hogy szerencsén, vagy néger. Tudja, milyenek az emberek. Felületesek és jórésztük örökre kiskorú marad. Nagy lelki válságon mentem át, míg beláttam, hogy nálunk mindenben alkalmazkodni muszáj, — ha nem is adnak érte kárpótlást. Lemondtam az elképzelt boldogságról, amely pedig ritka emelkedett szellemű és tudományos műveltségű, nem mindennapi nővel kötött volna össze.

Balogh Imre halálának körülményeiről egyelőre nem tudunk részleteket. Kedves magyar ur! egyénisége azonban megmarad a szegediek jó emlékében, akik érdekes színtelt veszítettek el a Kafarnaumi századosban, ahogy a helyi humor elnevezte.

Az átalakulás, a világszabadság küszöbén álló, káprázatos színekben dúsz Inóának vajjon melyik részén gondol rá egy barnabőrű leány, várva az emberiség lecsillapodását, hogy megint eljuttassa levelét. Kedves Imrém!

Sz. Szigethy Vilmos

Felhívásunk avari

30 fillérért

minden nap cserélhetnek tőnyvet a DÉLMAGYARORSZAG költészetében. Tárában.